

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 27 czerwca 2017 r.

DLI.I.6621.111.2016.AN.25

NK: 100415/17

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*”, oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, po rozpatrzeniu odwołań Pani Iwony Nowak, reprezentowanej przez r. pr. Michała Szendzielorza, Pana Adama Jakubowskiego, Pani Urszuli Jakubowskiej, Pana Piotra Folwarcznego oraz Pana Andrzeja Łatki od decyzji Wojewody Śląskiego nr 13/2016 z dnia 18 lipca 2016 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa regionalnej drogi Racibórz – Pszczyna – ETAP V – km 10+221,00 – km 14+344,10”,

I. Uchylam:

- rysunek nr 2 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg przedmiotowej drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, stanowiącej załącznik Nr 1 zaskarżonej decyzji,
- rysunek nr 2.2 części graficznej projektu zagospodarowania terenu stanowiącego część projektu budowlanego będącego załącznikiem Nr 3 zaskarżonej decyzji,
- Tom I.3. Projektu budowlanego, stanowiący wykaz działek objętych inwestycją, będący załącznikiem Nr 3 zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia:

- zamiennego rysunku nr 2 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, będącego załącznikiem nr 1 do niniejszej decyzji,
- zamiennego rysunku nr 2.2 części graficznej projektu zagospodarowania terenu stanowiącego część projektu budowlanego, będącego załącznikiem nr 2 do niniejszej decyzji,
- Tomu I.3. Projektu budowlanego - wykazu działek objętych inwestycją, będącego załącznikiem nr 3 do niniejszej decyzji.

II. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 2, w wierszu 7, licząc od góry strony, zapis:

„2428/100 (702/100), 2408/100 (741/100), 2351/192 (752/192), 2401/108 (774/108), 2431/99 (822/99)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„2428/100 (702/100), 2408/100 (741/100), 2351/192 (752/192), 2502/108 (774/108), 2431/99 (822/99)”.

III. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 3, w wierszu 12, licząc od góry strony, zapis:

„**2360/193** (1191/193), **2363/193** (1194/193), **2476/100** (1199/100), **2420/100** (1200/100), **1303/10** (1230/10)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„**2360/193** (1191/193), **2363/193** (1194/193), **2477/100** (1199/100), **2420/100** (1200/100), **1303/10** (1230/10)”

IV. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 3, w wierszu 18, licząc od dołu strony, zapis:

„(2054/123), **2388/124** (2056/124), **2384/124** (2058/124), **2480/135** (2064/135), **2403/108** (252/108), **1586/98**”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„(2054/123), **2388/124** (2056/124), **2384/124** (2058/124), **2481/135** (2064/135), **2403/108** (252/108), **1586/98**”

V. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 3, w wierszu 15, licząc od dołu strony, zapis:

„(673/14), **2428/100** (702/100), **2408/100** (741/100), **2351/192** (752/192), **2501/108** (774/108), **2431/99**”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„(673/14), **2428/100** (702/100), **2408/100** (741/100), **2351/192** (752/192), **2502/108** (774/108), **2431/99**”.

VI. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w pkt. 10 tabeli, na stronie 10, zapis:

”

10.	1199/100	2476/100	2477/100	0063-Niedobczyce
-----	----------	----------	----------	------------------

”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

”

10.	1199/100	2477/100	2476/100	0063-Niedobczyce
-----	----------	----------	----------	------------------

”

VII. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w pkt. 59 tabeli, na stronie 12, zapis:

”

59.	2064/135	2480/135	2481/135	0063-Niedobczyce
-----	----------	----------	----------	------------------

”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

”

59.	2064/135	2481/135	2480/135	0063-Niedobczyce
-----	----------	----------	----------	------------------

”

VIII. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w pkt. 76 tabeli, na stronie 12, zapis:

”

76.	774/108	2501/108	2502/108	0063-Niedobczyce
-----	---------	----------	----------	------------------

”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

”

76.	774/108	2502/108	2501/108	0063-Niedobczyce
-----	---------	----------	----------	------------------

”

IX. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 15, w wierszu 2, licząc od góry strony, zapis:

„**2360/193** (1191/193), **2363/193** (1194/193), **2476/100** (1199/100), **2420/100** (1200/100), **1303/10** (1230/10)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„**2360/193** (1191/193), **2363/193** (1194/193), **2477/100** (1199/100), **2420/100** (1200/100), **1303/10** (1230/10)”.

X. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 15, w wierszu 12, licząc od góry strony, zapis:

„**2388/124** (2056/124), **2384/124** (2058/124), **2480/135** (2064/135), **2403/108** (252/108), **1586/98** (334/98)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„**2388/124** (2056/124), **2384/124** (2058/124), **2481/135** (2064/135), **2403/108** (252/108), **1586/98** (334/98), 1512/101”.

XI. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 15, w wierszu 15, licząc od góry strony, zapis:

„**2428/100** (702/100), **2408/100** (741/100), **2351/192** (752/192), **2501/108** (774/108), **2431/99** (822/99)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„**2428/100** (702/100), **2408/100** (741/100), **2351/192** (752/192), **2502/108** (774/108), **2431/99** (822/99)”.

XII. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w pkt. 26 tabeli, na stronie 21, zapis:

26.	2481/135 (2064/135)	0063-Niedobczyce	116,5	przebudowa sieci energetycznych nN, przebudowa sieci teletechnicznej
-----	------------------------	------------------	-------	--

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

26.	2480/135 (2064/135)	0063-Niedobczyce	116,5	przebudowa sieci energetycznych nN, przebudowa sieci teletechnicznej
-----	------------------------	------------------	-------	--

XIII. Uchylam:

w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w pkt. 40 tabeli, na stronie 22, zapis:

40.	2477/100 (1199/100)	0063-Niedobczyce	131,5	przebudowa kanalizacji sanitarnej
-----	------------------------	------------------	-------	-----------------------------------

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

40.	2476/100 (1199/100)	0063-Niedobczyce	131,5	przebudowa kanalizacji sanitarnej
-----	------------------------	------------------	-------	-----------------------------------

XIV. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Rybnika, zwany dalej „inwestorem”, reprezentowany przez Panią Kamilę Wyrobę - Malinowską, działając na podstawie art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej*, wystąpił do Wojewody Śląskiego z wnioskiem z dnia 8 maja 2015 r. (data wpływu do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach: 14 maja 2015 r.) uzupełnionym pismami z dnia 25 maja 2015 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-2/1320, z dnia 11 czerwca 2015 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-4, z dnia 23 czerwca 2015 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-6/1558, z dnia 13 kwietnia 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-12/674, z dnia 25 kwietnia 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-14/812, z dnia 25 maja 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-19/1097, z dnia 11 maja 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-17/907, z dnia 23 czerwca 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-20/1316, oraz z dnia 8 lipca 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-21/1439, o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa regionalnej drogi Racibórz – Pszczyna – ETAP V – km 10+221,00 – km 14+344,10”.

Jednocześnie, działając na podstawie art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej*, inwestor wniósł o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności oraz o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska

oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku”.

Wniosek o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności *inwestor* uzasadnił ważnym interesem społecznym związanym z ochroną zdrowia i życia ludzkiego poprzez zwiększenie bezpieczeństwa, płynności ruchu drogowego, zmniejszenia emisji spalin i hałasu oraz poprawą komfortu jazdy oraz zapewnieniem oszczędności czasu podróży.

Inwestor wskazał, że bezpieczeństwo wszystkich użytkowników drogi tj. zarówno osób zmotoryzowanych, jak i pieszych, jest istotną kwestią. *Inwestor* wyjaśnił, że obecnie ruch pojazdów ciężarowych odbywa się przez centrum miasta Rybnik powodując dużą uciążliwość dla mieszkańców i pozostałych uczestników ruchu drogowego w mieście. Budowa drogi odsunie ruch pojazdów ciężkich od obszarów zabudowanych. Poprzez poprawę płynności ruchu w znaczny sposób ograniczy się hałas oraz wydzielanie szkodliwych związków chemicznych, co nie pozostanie bez wpływu na poprawę warunków zdrowotnych osób mieszkających w mieście. *Inwestor* wskazał, że zaprojektowana trasa spełnia warunki norm ochrony przed hałasem. Ważny interes ekonomiczny wynika również z planowanego współfinansowania zamierzenia budowlanego ze środków Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Śląskiego na lata 2014-2020.

Mając na uwadze wniosek *inwestora* o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, Wojewoda Śląski, działając na podstawie art. 61 ust. 1 oraz art. 89 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, pismem z dnia 25 czerwca 2015 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia wskazanego we wniosku *inwestora*.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach postanowieniem z dnia 19 maja 2016 r., znak: WOOŚ.4242.84.2015.AS3.7, zwanym dalej „postanowieniem RDOŚ”, uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, określając jednocześnie warunki jego realizacji.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, działając na podstawie art. 11a ust. 1 oraz art. 17 *specustawy drogowej* w związku z art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1590), zwanej dalej „ustawą zmieniającą”, oraz art. 104 *kpa*, Wojewoda Śląski wydał w dniu 18 lipca 2016 r. decyzję nr 13/2016, znak: IFXIII.7820.39.2015, zwaną dalej „decyzją Wojewody Śląskiego”, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa regionalnej drogi Racibórz – Pszczyna – ETAP V – km 10+221,00 – km 14+344,10”, oraz nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od powyższej decyzji odwołanie do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, zwanego dalej „Ministrem”, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli:

- Pani Iwona Nowak reprezentowana przez r.pr. Michała Szendzielorza, pismem z dnia 10 sierpnia 2016 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem pocztowym”, w tym samym dniu],
- Pan Piotr Folwarczny, pismem z dnia 22 sierpnia 2016 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w tym samym dniu],
- Pan Adam Jakubowski, pismem z dnia 18 sierpnia 2016 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w dniu 19 sierpnia 2016 r.],
- Pani Urszula Jakubowska, pismem z dnia 18 sierpnia 2016 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w dniu 19 sierpnia 2016 r.],
- Pan Andrzej Łatka, Pani Klara Stasik, Pan Zygmunt Stasik, Pani Teresa Pielczyk i Pani Małgorzata Sobańska wspólnym pismem z dnia 6 lutego 2017 r. [nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu *Prawa pocztowego*, w dniu 10 lutego 2017 r.], uzupełnionym pismem Pana Andrzeja Łatki z dnia 8 maja 2017 r.

W uzasadnieniu odwołania, Pani Iwona Nowak reprezentowana przez r. pr. Michała Szendzielorza zarzuciła *decyzji Wojewody Śląskiego* naruszenie przepisów *specustawy drogowej*, ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.), zwanej dalej „*Prawem budowlanym*”, ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 460, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o drogach publicznych*” oraz ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519, z późn. zm.).

Skarżąca wskazała, że jest właścicielką nieruchomości zabudowanej nr 1579/58, położonej w Rybniku przy ul. B. Krzywoustego 42c, którą wykorzystuje w celach mieszkaniowych. W ramach zaskarżonej decyzji został zatwierdzony podział tej nieruchomości, z czym Skarżąca się nie zgadza. Zdaniem Skarżącej projekt inwestycji drogowej zatwierdzony *decyzją Wojewody Śląskiego* jest niezgodny z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa warunkującymi przesłanki legalności realizacji budowy przedmiotowej drogi, a także narusza istotne interesy Skarżącej.

Skarżąca podniosła, że nieruchomość, w której obecnie zamieszkuje, została wybudowana kilkanaście lat temu, z zastrzeżeniem wielu warunków i ograniczeń, w związku z lokalizacją w tzw. strefie ekologicznej terenów otwartych miasta, z warunkowym dopuszczeniem zabudowy nieuciążliwej, z jednoczesnym priorytetem dla zachowania istoty środowiska przyrodniczego. W ocenie Skarżącej *decyzja Wojewody Śląskiego* zezwala, aby w tym samym miejscu przeprowadzić budowę inwestycji drogowej, kwalifikowanej jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Skarżąca wskazała, że nie zaistniały żadne okoliczności, które w diametralny sposób podważyły konieczność zachowania wysokich standardów środowiskowych dla tychże terenów, na co nie zwrócił uwagi Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, pozytywnie opiniując projekt inwestycji. Zdaniem Skarżącej, przedmiotowe zamierzenie budowlane narusza w tym zakresie przepisy prawa ochrony środowiska, gdyż w sposób znaczący ingeruje w uwarunkowania społeczne, przyrodnicze i krajobrazowe. Projekt drogi nie przewiduje w związku z tym wystarczających środków zaradczych, ażeby zapobiec negatywnym skutkom inwestycji. Skarżąca podniosła, że aktualnie obowiązujące przepisy wskazują, że ochrona przed hałasem polega na zapewnieniu jak najlepszego stanu akustycznego środowiska albo poprzez utrzymanie poziomu hałasu poniżej poziomu dopuszczalnego lub co najmniej na tym poziomie, albo poprzez zmniejszanie poziomu hałasu co najmniej do dopuszczalnego, gdy nie jest on dotrzymany. Skarżąca wskazała, że w jej przypadku znaczna część działki została przeniesiona na rzecz *inwestora* pod budowę drogi, a bliskie sąsiedztwo budynku mieszkalnego Skarżącej oraz drogi, bez względu na montaż ekranów dźwiękochłonnych i tak nie zabezpieczy mieszkańców budynku przed uciążliwościami związanymi z hałasem wywołanym ruchem drogowym.

Zdaniem Skarżącej, pomimo szczególnej regulacji, jaką jest *specustawa drogowa*, nie można przy stosowaniu jej zapisów pomijać obostrzeń określonych *Prawem budowlanym* oraz *ustawą o drogach publicznych* a także przepisów wykonawczych do tych aktów prawnych. Skarżąca wyraziła wątpliwość, co do usytuowania pasa drogowego wobec należącego do niej budynku. W szczególności, zdaniem Skarżącej, odległości pomiędzy krawędzią jezdni a tymi obiektami budowlanymi są niewystarczające, co narusza unormowania w tym zakresie wynikające z *ustawy o drogach publicznych* a także regulacje miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto, w ocenie Skarżącej, biorąc pod uwagę położenie budynków, *inwestor* nienależycie zabezpieczył obiekty graniczące z drogą pod kątem odprowadzania wód opadowych, gdyż projektowana droga znajduje się powyżej poziomu budynków położonych na działce Skarżącej, co na tym odcinku może powodować zalewanie jej mieszkania.

Skarżąca podniosła, że jednym z podstawowych wymogów przy realizacji tego typu inwestycji jest zachowanie uzasadnionych interesów osób trzecich. Zdaniem Skarżącej *decyzja Wojewody Śląskiego* w sposób szcątkowy reguluje tę kwestię nie uwzględniając jednocześnie realiów faktycznego wykorzystania nieruchomości należących do Skarżącej, sąsiadujących z projektowaną inwestycją. Tak określony sposób przeprowadzenia budowy oraz jej zamierzony skutek ograniczają dotychczasowe zagospodarowanie obiektu i jego toczenie. W ocenie Skarżącej, zajęcie części nieruchomości pod budowę drogi zmniejsza istotną możliwość wykorzystania działki za budynkiem - w części ogrodowej. Projekt przedmiotowej inwestycji, zatwierdzony *decyzją Wojewody Śląskiego*, powoduje, że nieruchomość Skarżącej nie będzie nadawać się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele w takim samym zakresie.

Pan Piotr Folwarczny w uzasadnieniu wniesionego odwołania wskazał, że parcelę nr 17 przy ul. Letniej w Rybniku - Niewiadomie Dolnym nabył w 1999 roku, w celu budowy budynku mieszkalnego i w dniu 5 maja 1999 r. otrzymał pozwolenie na budowę. Skarżący podniósł, że w trakcie przeprowadzania uzgodnień dotyczących rozpoczęcia budowy przedmiotowej inwestycji drogowej, na mapach uwidoczniony był pas ochrony dla budowy regionalnej drogi Racibórz - Pszczyna, który minimalnie zahaczał o róg należącej do niego działki. Skarżący poinformował, że w dniu 27 września 2012 roku złożył zawiadomienie o zakończeniu budowy obiektu budowlanego do Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta Rybnika, jednak niepewność co do budowy ww. drogi powstrzymuje przed wprowadzeniem do tego budynku. Zdaniem Skarżącego, przeprojektowanie przebiegu drogi spowoduje zmniejszenie działki o około 1/3, a pas drogowy będzie przebiegał zaraz obok domu, co będzie bardzo uciążliwe, a dom nie będzie spełniał oczekiwań członków rodziny. W ocenie Skarżącego, w wyniku przedmiotowej inwestycji drogowej, został „*najbardziej poszkodowany spośród mieszkańców (...) okolicy*” i dlatego wnioskuje o wypłacenie odszkodowania nie tylko za część działki przejęta pod inwestycję, ale za całość nieruchomości wraz z budynkiem.

Pan Adam Jakubowski w uzasadnieniu odwołania, wskazał, że *decyzja Wojewody Śląskiego nie zawiera zapewnienia, że „przedmiotowa inwestycja drogowa nie spowoduje pogorszenia warunków zamieszkania w domu i na terenie, przez który inwestycja ma przebiegać. Negatywny wpływ jest oczywisty a w projekcie nie przewidziano nawet ekranów akustycznych”.*

Skarżący podniósł, że w bezpośrednim sąsiedztwie należącego do niego domu zaprojektowano zbiorniki na wodę, które będą negatywnie wpływać na krajobraz (aktualnie na tym terenie jest las). Skarżący wyraził oczekiwanie, że „*inwestycja nie spowoduje zmiany w krajobrazie, co wymaga pozostawienia drzew na linii dom – zbiorniki i ewentualnego uzupełnienia drzewostanu w razie zaburzenia istniejącego stan*”.

Zdaniem Skarżącego w zatwierdzonym *decyzją Wojewody Śląskiego* projekcie przebiegu drogi założono przejęcie dużej części działki Skarżącego, pozostawiając niewielką jej powierzchnię, która w ocenie Skarżącego nie będzie się nadawała do żadnego wykorzystania, w związku z czym powinna również zostać odkupiona przez *inwestora*.

Pani Urszula Jakubowska w uzasadnieniu odwołania, wskazała, że w wyniku *decyzji Wojewody Śląskiego* przejęta zostanie dużej części działki Skarżącej, a niewielka część pozostawiona Skarżącej nie będzie się nadawała do żadnego wykorzystania, w związku z czym powinna również zostać odkupiona przez *inwestora*.

Pan Andrzej Łatka, w uzasadnieniu odwołania, pod którym podpis złożyli również Pani Klara Stasik, Pan Zygmunt Stasik, Pani Teresa Pielczyk i Pani Małgorzata Sobańska wskazał, że pismem z dnia 18 sierpnia 2016 r. i 20 września 2016 r. wniósł o „*uwzględnienie w projektowanej inwestycji fragmentu drogi na odcinku około 20 metrów tj. część działki nr 524/21 stanowiącej własność Skarbu Państwa - Lasów Państwowych od kamieni granicznych 13-27 pomiędzy działkami 56 (nowe numer 612/56 i 613/56) a 460/53 oraz jednocześnie uwzględnienie dostępu do sieci wodociągowej na projektowanym odcinku drogi*”. Po rozpatrzeniu tego wniosku Wojewoda Śląski postanowieniem z dnia 10 stycznia 2017 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, odmówił uzupełnienia *decyzji Wojewody Śląskiego*.

Zdaniem Skarżącego, *decyzja Wojewody Śląskiego* jest nieprawidłowa, gdyż „*nie uwzględnia celowości i racjonalności w aspekcie realnego przebiegu drogi, a przy tym narusza uzasadnione interesy osób trzecich*”. W ocenie Skarżącego uzupełnienie inwestycji o pas gruntu, obecnie użytkowanego jako droga dojazdowa, pozwoli na zapewnienie nieruchomościom położonym przy przedmiotowej inwestycji drogowej bezpośredniego dostępu do drogi publicznej, którego obecnie nie posiadają. Skarżący podniósł, że pod realizację budowy Regionalnej Drogi Racibórz-Pszczyna zostanie zajęta część działki nr 56 będąca jego współwłasnością, dlatego „*kompleksowe uregulowanie powyższego i zapewnienie dostępu do drogi publicznej pięciu nieruchomościom wydaje się uzasadnione i racjonalne*”. Skarżący wskazał, że „*projektowana droga nagle urywa się w terenie leśnym i uniemożliwia połączenie drogi wewnętrznej z drogą publiczną. W tej sytuacji faktycznej i prawnej, zapewnienie połączenia z drogą publiczną oraz siecią wodociągową, jest racjonalnym rozwiązaniem*”.

Skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez uwzględnienie w projektowanej inwestycji fragmentu drogi na odcinku około 20 metrów tj. część działki nr 524/21 stanowiącej własność Skarbu Państwa - Lasów Państwowych od kamieni granicznych 13-27 pomiędzy działkami 56 (nowe numer 612/56 i 613/56) a 460/53 oraz jednocześnie uwzględnienie dostępu do sieci wodociągowej na projektowanym odcinku drogi,

2. ewentualnie uchylenie *decyzji Wojewody Śląskiego* w całości i przekazanie do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji, jeżeli rozstrzygnięcie wymagałoby uprzedniego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części.

Ponadto, w piśmie uzupełniającym z dnia 8 maja 2017 r., Pan Andrzej Łatka podtrzymał swoje stanowisko zawarte w powyżej omówionym odwołaniu oraz zakwestionował stanowisko *inwestora*, że realizacja przedmiotowej inwestycji drogowej nie wpływała na sposób dojazdu do nieruchomości przy ul. Grota-Roweckiego 21, 23, 25, 27 i 29. Skarżący podniósł, że dojazd do w/w nieruchomości odbywa się po nieruchomości należącej do Skarbu Państwa, będącej we władaniu Lasów Państwowych. Czynnione do tej pory próby uregulowania w/w dojazdu okazały się nieskuteczne z uwagi na planowaną budowę przedmiotowej drogi, która to inwestycja miała dostęp ten zapewnić. Skarżący poinformował, że „*Lasy Państwowe stały na stanowisku, że nie ma potrzeby ustanawiania służebności z uwagi na to, iż szlak drogowy miał zostać w całości uregulowany przy okazji budowy drogi Racibórz-Pszczyna. Tymczasem droga dojazdowa DD-26 kończy się około 20 metrów od granicy działek będących moja współwłasnością, zaś wskazane ograniczone prawa rzeczowe - służebność drogowa obciążająca nieruchomości dla której prowadzona jest księga wieczysta GL1Y/00134835/2, nie zostało ustanowione na rzecz nieruchomości wpisanej w księdze wieczystej GL1Y/00000018/1, która wywodzi się z księgi dawnej Niewiadom Dolny Lwh 20, To oznacza, że brak jest uregulowania dostępu nieruchomości do drogi publicznej*”. Zdaniem Skarżącego, jeżeli *inwestor* stoi na stanowisku, że dojazd do ww. nieruchomości jest uregulowany, to powinien wykazać w jaki sposób to uregulowanie zostało zrealizowane, „*analiza bowiem stanu księgi wieczystej GL1Y/00134835/2 nie pozwala na przyjęcie w/w twierdzenia*”. Skarżący załączył „*kopię fragmentu planu realizacyjnego, z którego jednoznacznie wynika, że brak jest prawidłowej regulacji dojazdu do nieruchomości*”. Skarżący podniósł, że droga dojazdowa DD-26 w zasadzie stanowi dojazd wyłącznie do nieruchomości przy ul. Grota-Roweckiego nr 21, 23, 25, 27 i 29, gdyż nie ma tam innych nieruchomości. Skarżący poinformował, że współwłaściciele w/w nieruchomości proponowali dokonanie zamiany gruntów bądź nieodpłatne przekazanie w związku z zajęciem gruntów będących własnością rodziny na rzecz planowanej inwestycji.

Opisane powyżej odwołania Pani Iwony Nowak, Pana Adama Jakubowskiego, Pani Urszuli Jakubowskiej i Pana Piotra Folwarcznego wniesiono w terminie.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że Pan Andrzej Łatka pismem z dnia 18 sierpnia 2016 r., przekazany do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa przez Wojewodę Śląskiego przy piśmie z dnia znak: IFXIII.7820.39.2015, poinformował o nie wnoszeniu zastrzeżeń do *decyzji Wojewody Śląskiego* i jednocześnie wniósł o „*jej uzupełnienie oraz uwzględnienie w projektowanej inwestycji fragmentu drogi na odcinku około 20 metrów, tj. część działki nr 524/21 stanowiącej własność Skarbu Państwa – Lasów Państwowych od kamieni granicznych 13-27 pomiędzy działkami 56 (nowe numery 612/56 i 613/56) a 460/53.*”

Z uwagi na fakt, że treść przedmiotowego pisma budziła wątpliwości interpretacyjne, *Minister* podjął działania mające na celu ustalenie rzeczywistej woli podmiotu wnoszącego podanie, mając na względzie postanowienia art. 7 – 9 *kpa*.

Pismem z dnia 9 września 2016 r., znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.1, *Minister*, działając na podstawie art. 64 § 2 *kpa*, wezwał Pana Andrzeja Łatkę do usunięcia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, braków formalnych przedmiotowego podania, tj. jednoznacznego określenia żądania, w drodze wskazania charakteru prawnego wniesionego podania (np. odwołanie, wniosek uzupełnienie decyzji, wniosek o stwierdzenie nieważności).

Pismem z dnia 20 września 2016 r., Pan Andrzej Łatka wskazał, że jego pismo z dnia 18 sierpnia 2016 r. stanowi wniosek o uzupełnienie *decyzji Wojewody Śląskiego*.

Minister mając na uwadze art. 19 *kpa*, zgodnie z którym organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej ustalił, iż nie jest organem właściwym do rozpatrzenia przedmiotowego pisma i przekazał powyższy wniosek z dnia 18 sierpnia 2016 r. do załatwienia zgodnie z właściwością, Wojewodzie Śląskiemu.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku Pana Andrzeja Łatki, Wojewoda Śląski postanowieniem z dnia 10 stycznia 2017 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, odmówił uzupełnienia *decyzji Wojewody Śląskiego*.

W myśl art. 111 § 2 *kpa* w przypadku wydania postanowienia w sprawie uzupełnienia *decyzji*, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że termin do wniesienia odwołania, o którym mowa w ww. przepisie, biegnie wyłącznie dla strony, która żądała stosownego uzupełnienia aktu.

Z uwagi na fakt, że z wnioskiem z dnia 18 sierpnia 2016 r. o uzupełnienie *decyzji Wojewody Śląskiego*, wystąpił wyłącznie Pan Andrzej Łatka, to tylko w stosunku do niego zastosowanie znajdzie zasada wskazana w art. 111 § 2 *kpa*.

Z powyższych względów *Minister* postanowieniami z dnia 22 maja 2017 r., znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.18, DLI.I.6621.111.2016.AN.19, DLI.I.6621.111.2016.AN.20 i DLI.I.6621.111.2016.AN.21, stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołań od *decyzji Wojewody Śląskiego* wniesionych przez Panią Klarę Stasik, Pana Zygmunta Stasik, Panią Teresę Pielczyk i Panią Małgorzatę Sobańską. Natomiast zarzuty podniesione przez Pana Andrzeja Łatkę zostaną rozpatrzone w niniejszej *decyzji*.

Organ zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy poinformować, iż obecnie organem administracji właściwym w przedmiotowej sprawie - stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1907, z późn. zm.) – jest *Minister*.

Na wstępie należy zauważyć, iż kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych *decyzji* organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając *decyzję*, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej *decyzji*, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, w tym zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania i wydanej *decyzji Wojewody Śląskiego*.

Należy wyjaśnić, iż w dniu 27 października 2015 r. weszła w życie *ustawa zmieniająca*, której art. 1 wprowadził zmiany m.in. w przepisach rozdziału 2a *specustawy drogowej* regulującego postępowanie poprzedzające rozpoczęcie robót budowlanych.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 *ustawy zmieniającej*, do postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie *ustawy zmienianej* w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej *ustawy* stosuje się przepisy *ustawy zmienianej* w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

W myśl zaś art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej* do postępowań, o których mowa w ust. 1, na wniosek właściwego zarządcy drogi, stosuje się przepisy art. 11f ust. 1 pkt 8 lub art. 12 ust. 7 i 8 *specustawy drogowej* w brzmieniu nadanym *ustawą zmieniającą*.

Wobec złożenia przez *inwestora* wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej*, w przedmiotowym postępowaniu stosuje się przepisy *specustawy drogowej* w brzmieniu nadanym *ustawą zmieniającą*.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej* wniosek do Wojewody Śląskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji wniósł uprawniony podmiot, tj. Prezydent Miasta Rybnika, reprezentowany przez Panią Kamilę Wyrobę - Malinowską.

Przed złożeniem wniosku *inwestor*, zgodnie z art. 11b ust. 1 *specustawy drogowej*, uzyskał opinie właściwych miejscowo zarządu województwa oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta), tj.:

- Zarządu Województwa Śląskiego - uchwała Nr 49/3/V/2014 z dnia 11 grudnia 2014 r.,
- Prezydenta Miasta Rybnika – z dnia 2 grudnia 2014 r., znak: D-342/00046/11.

Wskazać przy tym należy, iż brak opinii właściwego miejscowo zarządu powiatu wynika z faktu, iż planowana inwestycja zlokalizowana jest na terenie miasta Rybnika, które zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1445, z późn. zm.) posiada status miasta na prawach powiatu, a funkcje zarządu powiatu wykonuje prezydent (art. 92 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy). W niniejszej zaś sprawie wniosek *inwestora* został przez Prezydenta Miasta Rybnika pozytywnie zaopiniowany.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 - 4 *specustawy drogowej* do wniosku załączono mapy w skali 1:500, na których przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto dołączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Stosownie do wymagań art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej* do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 *Prawa budowlanego*. Zgodnie z art. 20 ust. 4 *Prawa budowlanego* do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Po dokonaniu analizy projektu budowlanego przedłożonego przez *inwestora* Minister stwierdza, że jest on zgodny z art. 34 ust. 1 i ust. 2 *Prawa budowlanego* oraz z rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r., poz. 462, z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, do wniosku *inwestor* załączył także:

- opinię Ministra Zdrowia z dnia 2 grudnia 2014 r., znak: MZ-OZU-523-326/MO/14;
- postanowienie Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Rybniku z dnia 30 grudnia 2014 r., znak: RYB.5140.76.MP.2014;
- opinię Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach z dnia 2 grudnia 2014 r., znak: ZP-21/1499/14/KRO/21006;
- opinię Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Katowicach z dnia 17 grudnia 2014 r., znak: ZS-K-2120/158e/14;
- opinię Śląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Katowicach z dnia 22 grudnia 2014 r., znak: K-AR.5183.72-76.2014 RPW/18926, 18927, 18928, 1829/2014;

- opinię PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z dnia 9 stycznia 2015r., znak: IZDKO5-505/58/2014;
- opinię PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z dnia 15 czerwca 2015r., znak: IZDKO5-505/58/2014.

Ponadto pismem z dnia 24 listopada 2014 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/5/14-9/3183, skierowanym do Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w Katowicach, *inwestor* zwrócił się o wydanie opinii dla zamierzenia inwestycyjnego objętego ww. decyzją. W ustawowym terminie 30 dni powyższy organ nie przedstawił pisemnie swojego stanowiska, co zgodnie z art. 11d ust. 2 *specustawy drogowej* traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku.

Co do pozostałych opinii wskazanych w art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, należy zauważyć, iż *inwestor* nie miał obowiązku ich przedkładania, gdyż w obszarze projektowanej inwestycji nie znajdują się tereny, z których istnieniem ustawodawca wiąże skutek uzyskania stosownych opinii. Planowana inwestycja zlokalizowana jest poza pasem technicznym i ochronnym morskich portów i przystani, co powoduje, że w przedmiotowej sprawie nie są wymagane opinie dyrektora właściwego urzędu morskiego.

Stosownie do treści art. 11d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej* do wniosku *inwestor* dołączył również wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne:

- decyzję Marszałka Województwa Śląskiego nr 204/OS/2015 z dnia 14 stycznia 2015 r., znak: OS-WS.7322.168.2014 OS-WS.KW-32/15, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej, sprostowanej postanowieniem Marszałka Województwa Śląskiego nr 277/OS/2015 z dnia 26 marca 2015 r., znak: OS-WS.7322.168.2014 OS-WS.KW-219/15,
- postanowienie Marszałka Województwa Śląskiego nr 166/OS/2015 z dnia 16 lutego 2015 r., znak: OS-WS.7322.168.2014, OS-WS.KW-151/15, w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji Marszałka Województwa Śląskiego 204/OS/2015 z dnia 14 stycznia 2015 r., znak: OS-WS.7322.168.2014 OS-WS.KW-32/15,
- decyzję Marszałka Województwa Śląskiego nr 324/OS/2015 z dnia 25 lutego 2015 r., znak: OS-WS.7322.176.2014, OS-WS.KW-102/15, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej,
- decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 17 października 2014 r., znak: WOOŚ.4200.6.2012.AD.70, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, zwaną dalej „*decyzją środowiskową*”,
- postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 31 października 2014 r., znak: WOOŚ.4200.6.2012.AD.74, w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności *decyzji środowiskowej*,
- postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 12 marca 2015 r., znak: DOOŚoall.4200.2.2015.EK utrzymujące w mocy postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 31 października 2014 r., znak: WOOŚ.4200.6.2012.AD.74, w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności *decyzji środowiskowej*,
- decyzję Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 18 marca 2015 r., znak: DOOŚoall.4200.2.2015.EK.10, uchylającą w części i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałym zakresie utrzymującą w mocy *decyzję środowiskową*.

Analizując wniosek *inwestora* z dnia z dnia 8 maja 2015 r., uzupełniony kolejnymi pismami, o wydanie przedmiotowej decyzji, *Minister* uznał, że wniosek ten jest kompletny tj. zawiera wszystkie elementy wskazane w przepisach *specustawy drogowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez organ pierwszej instancji postępowanie o wydanie *decyzji Wojewody Śląskiego* i stwierdził, co następuje.

Jak wynika z akt sprawy, Wojewoda Śląski, zgodnie z art. 11d ust. 5 *specustawy drogowej*, pismem z dnia 19 czerwca 2015 r., znak: IFXIII.7820.39.2015 „RZ”, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa regionalnej drogi Racibórz – Pszczyna – ETAP V – km 10+221,00 – km 14+344,10”, *inwestora* oraz właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, wysyłając zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń:

- na tablicy ogłoszeń Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach w dniach od 1 lipca 2015 r. do dnia 16 lipca 2015 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Rybnika oraz na stronie internetowej tego Urzędu w dniach od 9 lipca 2015 r. do dnia 27 lipca 2015 r.,
- w prasie lokalnej, tj. w „Gazeta Wyborcza”, wydanie z dnia 6 lipca 2015 r.

W ocenie organu drugiej instancji Wojewoda Śląski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Z uwagi na wniosek *inwestora* o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, działając na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 89 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*, pismem z dnia 25 czerwca 2015 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, Wojewoda Śląski zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach o uzgodnienie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego.

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, wydanym na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 *kpa*, Wojewoda Śląski zawiesił z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, do czasu zakończenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, działając na podstawie art. 90 ust. 2 pkt 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*, pismem z dnia 12 lutego 2016 r., znak: WOOŚ.4242.84.2015.AS3.6, zwrócił się do Wojewody Śląskiego o zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w sprawie przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko dla ww. przedsięwzięcia drogowego w trybie art. 33-36 i 38 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*.

Spełniając powyższy obowiązek, Wojewoda Śląski poinformował o możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy oraz składania uwag i wniosków w formie obwieszczenia.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach *postanowieniem RDOŚ* uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia i określił warunki jego realizacji.

W związku z wydaniem *postanowienia RDOŚ*, Wojewoda Śląski, działając na podstawie art. 97 § 2 oraz art. 123 *kpa*, postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, podjął z urzędu zawieszone postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Ponadto, w toku postępowania przed organem pierwszej instancji strony postępowania wniosły zastrzeżenia co do przebiegu przedmiotowej inwestycji.

Wojewoda Śląski przekazał ww. uwagi dotyczące lokalizacji przedsięwzięcia *inwestorowi* przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, a ten ustosunkował się do przedstawionych zagadnień w piśmie z dnia 11 maja 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-17/907.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, działając na podstawie art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej* w związku z art. 5 *ustawy zmieniającej* oraz art. 104 *kpa*, Wojewoda Śląski wydał w dniu 18 lipca 2016 r. zaskarżoną decyzję oraz na podstawie art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* nadał powyższej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, przychylając się tym samym do wniosku *inwestora*.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, Wojewoda Śląski doręczył decyzję z dnia 18 lipca 2016 r. wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń:

- na tablicy ogłoszeń Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach w dniach od 26 lipca 2016 r. do 10 sierpnia 2016 r. oraz w urzędowym publikatorze teleinformatycznym - Biuletynie Informacji Publicznej tego urzędu w dniu 27 lipca 2016 r.
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Rybnika w dniach od 8 sierpnia 2016 r. do 23 sierpnia 2016 r. oraz urzędowym publikatorze teleinformatycznym - Biuletynie Informacji Publicznej tego Urzędu w dniu 9 sierpnia 2016 r.
- w prasie lokalnej „Dziennik Zachodni”, wydanie z dnia 4 sierpnia 2016 r.

Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Śląskiego* organ pierwszej instancji dodatkowo poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomień wysłanych na adresy wskazane w katastrze nieruchomości.

W zawiadomieniach oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Analizując *decyzję Wojewody Śląskiego* organ odwoławczy zważył, co następuje.

Kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom określonym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Decyzja zawiera wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi oraz określenie linii rozgraniczających teren inwestycji (mapa w skali 1:500 będąca załącznikiem Nr 1, stanowiąca integralną część decyzji). W decyzji określono także nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Województwa Śląskiego, nieruchomości, w stosunku do których przewidziano ograniczenia w korzystaniu, warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej, warunki zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych, a także określono wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. *Decyzja Wojewody Śląskiego* określa także termin, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*.

Decyzja zawiera także zatwierdzenie podziału nieruchomości (mapa z projektem podziałów nieruchomości wraz z wykazami zmian gruntowych, stanowiąca załącznik Nr 2 do decyzji, będąca jej integralną częścią).

Ponadto, na mocy przedmiotowej decyzji, zatwierdzono projekt budowlany, stanowiący załącznik Nr 3 do decyzji, będący jej integralną częścią.

Organ odwoławczy, rozpatrując ponownie wniosek *inwestora*, uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. Wynika z niej, że projektowany odcinek Regionalnej Drogi Racibórz - Pszczyna przebiega przez obszar miasta Żory i Rybnik (do ronda przy ul. Sportowej) dla celów projektowych oraz realizacyjnych docelowo został podzielony na następujące etapy:

- Etap I - odcinek drogi na terenie miasta Żory - od wybudowanego ronda do granicy miejscowości Żory i Rybnika (do granicy administracyjnej tych miejscowości) - od km 0+000.0 do km 0+425.00
- Etap II - odcinek drogi od granicy z m. Żory do węzła Gotartowickiego wraz z węzłem - od km 0+425.00 do km 4+020.00

- Etap III - odcinek od węzła Gotartowickiego do węzła Chwałowickiego wraz z węzłem - od km 4+020.00 do km 7+990.00
- Etap IV - odcinek od węzła Chwałowickiego do węzła Wodzisławskiego wraz z węzłem - od km 7+990.00 do km 10+221.00
- Etap V - odcinek od węzła Wodzisławskiego do skrzyżowania z ul. Sportową wraz ze skrzyżowaniem - od km 10+221.00 do km 14+344.10.

Budowa Regionalnej Drogi Racibórz-Pszczyna należy do największych inwestycji realizowanych w województwie i będzie stanowił istotny element sieci drogowej regionu. Docelowo ma za zadanie połączyć autostradę A1 z zachodnią częścią województwa.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ drugiej instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytorycznej – reformacyjnej.

Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 22 września 1981 r. (sygn. akt II SA 400/81, ONSA 1981, nr 2, poz. 88): „jeżeli organ administracji publicznej, działając w trybie odwoławczym nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego i nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie, ma obowiązek zastosować instytucję reformacji i orzec co do istoty sprawy, zamiast uchylać decyzję organu I instancji i przekazywać mu sprawę do ponownego rozpatrzenia”.

Po przeanalizowaniu akt sprawy, *Minister* dostrzegł rozbieżności pomiędzy zatwierdzoną decyzją *Wojewody Śląskiego* podziałem nieruchomości nr ewid. 774/108 obr. 0063-Niedobczyce na działki o nr ewid. 2501/108 i 2502/108, a jej oznaczeniem na załącznikach graficznych do zaskarżonej decyzji oraz treścią rozstrzygnięcia decyzji *Wojewody Śląskiego*.

Na mapie przedstawiającej proponowany przebieg przedmiotowej drogi, stanowiącej załącznik Nr 1 do decyzji *Wojewody Śląskiego* – rys. nr 2, błędnie wskazano, że działka nr ewid. 774/108 obr. 0063-Niedobczyce, zostaje podzielona na działki nr ewid. 2401/108 i 2402/108. Podobnie, błędne oznaczenie znalazło się również w części graficznej projektu budowlanego, na rys. 2.2. projektu zagospodarowania terenu, stanowiącego załącznik Nr 3 do decyzji *Wojewody Śląskiego*.

Ponadto, jak wynika z analizy przebiegu linii rozgraniczających na ww. mapie z przebiegiem inwestycji oraz mapy podziałowej działki nr ewid. 774/108 obr. 0063-Niedobczyce, pod drogę ze skutkiem wynikającym z art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej*, przeznaczona została działka nr ewid. 2502/108, a nie jak wskazano w wykazie działek objętych inwestycją – Tom I.3. Projektu budowlanego, stanowiącego załącznik Nr 3 do decyzji *Wojewody Śląskiego*, nieruchomość nr 2401/108.

Mając powyższe na uwadze, *Minister* pismem z dnia 12 czerwca 2017 r., znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.23, wezwał *inwestora* do przedłożenia nowych, skorygowanych dokumentów, tj.: mapy – rys. 2, w skali co najmniej 1:5000 przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu i projektu budowlanego - projektu zagospodarowania terenu – rys. 2.2, opatrzonej stosownymi klauzulami właściwego państwowego ośrodka geodezyjnego i kartograficznego oraz nowego wykazu działek objętych inwestycją, uwzględniających dane ustanawiające podział nieruchomości nr ewid. 774/108 obr. 0063-Niedobczyce.

Inwestor uczynił zadość powyższemu wezwaniu, przesyłając żądane dokumenty przy piśmie z dnia 13 czerwca 2017 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-45/1136.

Mając powyższe na uwadze *Minister*, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie I niniejszej decyzji uchylił rysunek nr 2 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg przedmiotowej drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, stanowiącej załącznik Nr 1 zaskarżonej decyzji, rys. nr 2.2 części graficznej projektu zagospodarowania terenu będącego częścią projektu budowlanego, stanowiącego załącznik Nr 3 zaskarżonej decyzji oraz Tom

I.3. Projektu budowlanego, stanowiący wykaz działek objętych inwestycją, będący załącznikiem Nr 3 zaskarżonej decyzji i orzekł w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowych załączników, tj.: zamiennego rysunku nr 2 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, będącej załącznikiem nr 1 do niniejszej decyzji, rysunku nr 2.2 części graficznej projektu zagospodarowania terenu, będącego załącznikiem nr 2 do niniejszej decyzji oraz Tomu I.3. Projektu budowlanego - wykaz działek objętych inwestycją, będącego załącznikiem nr 3 do niniejszej decyzji. Stosownych zmian *Minister* dokonał również w rozstrzygnięciu decyzji Wojewody Śląskiego i w punkcie II, V, VIII i XI niniejszej decyzji uchylił nieprawidłowe zapisy zaskarżonej decyzji i orzekł w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowych, właściwych zapisów.

Ponadto, po przeanalizowaniu akt sprawy, w tym mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu – załącznika Nr 1 do decyzji Wojewody Śląskiego oraz map z projektem podziału nieruchomości – załącznika Nr 2 do decyzji Wojewody Śląskiego, *Minister* dostrzegł, że w zaskarżonym rozstrzygnięciu omyłkowo na stronie 3 w pkt 3 decyzji Wojewody Śląskiego określającym nieruchomości lub ich części, które staną się własnością województwa śląskiego, oraz na stronie 12 w punkcie 59 tabeli stanowiącej wykaz zatwierdzonego podziału nieruchomości i na stronie 15 w punkcie VI.1 decyzji Wojewody Śląskiego, zawierającym oznaczenie nieruchomości, które staną się własnością województwa śląskiego z dniem, w którym decyzja stanie się ostateczna, omyłkowo wskazano nieruchomość 2480/135 powstałą w wyniku podziału działki nr ewid. 2064/135 obr. 0063 Niedobczyce, jako nieruchomość znajdującą się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, przeznaczoną pod drogę, stającą się własnością województwa śląskiego. Równocześnie w znajdującym się na stronie 21 decyzji Wojewody Śląskiego, w punkcie 26 tabeli ustalającej obowiązek przebudowy sieci uzbrojenia, określono działkę nr ewid. 2481/135 powstałą z działki nr ewid. 2064/135, jako nieruchomość przeznaczona pod przebudowę sieci uzbrojenia terenu.

Minister dokonał analizy projektu budowlanego oraz zakresu robót budowlanych przewidzianych do wykonania na działce o nr ewid. 2064/135 obr. 0063 Niedobczyce i stwierdził, że działka ta w wyniku objęcia jej przedmiotową inwestycją drogową, uległa podziałowi na działki o nr ewid. 2480/135 i 2481/135. Zgodnie z mapą przedstawiającą proponowany przebieg drogi, zatwierdzoną decyzją Wojewody Śląskiego oraz projektem budowlanym, działka o nr ewid. 2481/135 przeznaczona została pod budowę drogi i staje się własnością województwa śląskiego, natomiast nieruchomość o nr ewid. 2480/135, pozostała przy dotychczasowym właścicielu, przeznaczona została pod przebudowę sieci energetycznych i teletechnicznych.

Mając powyższe na uwadze *Minister*, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, dokonał stosownych korekt w decyzji Wojewody Śląskiego i w punkcie IV, VII, X i XII niniejszej decyzji uchylił zapisy zaskarżonej decyzji i orzekł w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowych, właściwych zapisów.

Ponadto pismem z dnia 5 października 2016 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, Wojewoda Śląski poinformował *Ministra*, że „punkt 3 zaskarżonej decyzji (strona 3) nie jest tożsamy i punktem VI. 1 zaskarżonej decyzji (strona 14-15) w odniesieniu do nieruchomości oznaczonej numerem działki 1512/101 obręb 0063 Niedobczyce. Powyższa nieścisłość wynika z faktu, iż pismem z dnia 11 maja 2015r. pełnomocnik inwestora wprowadził zmiany do przedmiotowej inwestycji polegające na anulowaniu podziału działki nr 1512/101 co we właściwy sposób zostało poprawione w pkt. 3 zaskarżonej decyzji. Natomiast w pkt VI. 1 oskarżonej decyzji działka ta omyłkowo została w całości usunięta”.

Kolejnym pismem z dnia 8 lutego 2017 r., znak: IFXIII.7820.39.2015, Wojewoda Śląski poinformował *Ministra*, że „w trakcie postępowania odszkodowawczego, tj. po przeprowadzonej rozmowie z rzeczoznawcą majątkowym i przeanalizowaniu projektu podziału działki nr 1199/100 obręb 0063 Niedobczyce zauważono, że podział przedmiotowej nieruchomości został błędnie określony w zaskarżonej decyzji”. Organ pierwszej instancji wyjaśnił, że „punkt 1 i 2 zaskarżonej decyzji (strona 1-2) nie jest tożsamy z punktem 3 (strona 3), V.1. tabela pozycja 10 (strona 10), pkt. VI. 1 (strona 15) oraz pkt IX.3. tabela poz. 40 (strona 22) zaskarżonej decyzji w odniesieniu do nieruchomości oznaczonej numerem działki 1199/100 obręb 0063 Niedobczyce, Powyższa nieścisłość wynika z faktu, iż pismem z dnia 11 maja 2015r., pełnomocnik inwestora wprowadził zmiany do przedmiotowej inwestycji

polegające na zmianie podziału działki nr 1199/100, co we właściwy sposób zostało poprawione w pkt. 1 i 2 zaskarżonej decyzji. Natomiast w pkt. 3 (strona 3), V.1. tabela pozycja 10 (strona 10), pkt. VI.1. (strona 15) oraz pkt IX.3. tabela poz. 40 (strona 22) zaskarżonej decyzji omyłkowo została odwrotnie oprowadzona numeracja działek po podziale”.

Mając powyższe na uwadze *Minister*, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, dokonał stosownych korekt w decyzji Wojewody Śląskiego i w punkcie III, VI, IX, X i XIII niniejszej decyzji uchylił zapisy zaskarżonej decyzji i orzekł w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowych, właściwych zapisów.

Organ odwoławczy, dokonując powyższych rozstrzygnięć uznał, że nie naruszają one zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*, ponieważ zasadniczym rozstrzygnięciem decyzji Wojewody Śląskiego było ustalenie przebiegu linii rozgraniczających teren inwestycji, a te pozostają zgodne z wnioskiem *inwestora* oraz z decyzją organu pierwszej instancji.

Minister rozpatrując niniejszą sprawę uznał, że decyzja Wojewody Śląskiego czyni zadość wymaganiom *specustawy drogowej* i jest właściwa pod względem formalnym oraz, że brak było podstaw do jej zakwestionowania poza częścią uchyloną i ustaloną w pkt I - XIII osnowy niniejszej decyzji.

Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w dokumentacji załączonej do wniosku.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Skarżących, stwierdzić należy, iż są one bezzasadne.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że zarówno Wojewoda Śląski, orzekający w sprawie jako organ pierwszej instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które są zobowiązane do wydania – po analizie prawidłowości zgromadzonej w sprawie dokumentacji – decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie będąc jednocześnie uprawnionymi do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym dotyczącym przedmiotowej materii (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 1373/16, z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 454/16, z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1987/14, z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14, z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 2753/13, z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia

14 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1722/09) przyjmuje się, iż organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, "Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wyłączenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.)?". Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne [art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78 poz. 483, z późn. zm.), i art. 112 ust. 3 ustawy dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą o gospodarce nieruchomościami”] w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

Naczelny Sąd Administracyjny przywołał w ww. postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r. stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Należy przy tym wyjaśnić, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nieuregulowanych w *specustawie drogowej*, stosuje się odpowiednio przepisy *Prawa budowlanego*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *Prawa budowlanego*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt VII SA/Wa 1583/13).

Wobec powyższego oraz mając na uwadze, iż zarzuty Skarżących dotyczyły kwestii związanych z lokalizacją przedmiotowej inwestycji drogowej, organ odwoławczy pismami z dnia 26 października 2016 r., znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.4, z dnia 24 marca 2017 r. znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.10,

wystąpił do *inwestora* o ustosunkowanie się w kwestii ewentualnej możliwości zmiany przebiegu przedsięwzięcia w kształcie zgodnym z wnioskami Skarżących.

Inwestor pismami z dnia 9 listopada 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-30/2526, i z dnia 27 marca 2017 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/15-36/609, odniósł się do uwag Skarżących dotyczących zaproponowanego we wniosku i przyjętego w decyzji wariantu przebiegu inwestycji. *Inwestor* przedstawił argumenty mające świadczyć o optymalności przyjętego rozwiązania projektowego i niemożności dokonania zmiany lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia zgodnie z wnioskami odwołujących się stron.

Minister, działając na podstawie art. 9 *kpa*, pismami z dnia 30 listopada 2016 r., znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.5 i z dnia 10 kwietnia 2017 r., znak: DLI.I.6621.111.2016.AN.15, przekazał kopie ww. stanowisk *inwestora* Skarżącym.

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych przez Skarżących w odwołaniach, jak również stanowiska *inwestora* zawartego w ww. pismach, *Minister* zgodził się z argumentami *inwestora* i uznał, iż przemawiają one za prawidłowością i racjonalnością zaprojektowanych rozwiązań przyjętych w zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów Pani Iwony Nowak, reprezentowanej przez r.pr. Michała Szendzielorza, w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że Skarżąca we wniesionym odwołaniu nie sprecyzowała, które konkretnie przepisy każdej z przywołanych ustaw, jej zdaniem zostały naruszone, wobec czego *Minister* nie ma możliwości precyzyjnego odniesienia się do podniesionych zarzutów.

Dla analizowanej działki oraz w jej obrębie obowiązuje Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego Zachód 2011: Obszar na zachód od ulicy Rudzkiej do ulicy Wodzisławskiej (Dziennik Urzędowy Województwa Śląskiego: z 2011 roku Nr 91, poz. 1693; Uchwała Rady Miasta: 78/VII/2011 w sprawie uchwalenia zmian miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego miasta Rybnika dla określonych terenów; data ogłoszenia 2 maja 2011 r. data wejścia w życie 2 czerwca 2011 r.).

Przedmiotowa działka, zgodnie z w/w MPZP położona jest na terenie oznaczonym, jako 18.79.MN (przeznaczenie - zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna) i graniczy z terenem oznaczonym, jako 18.1KDGP – teren drogi klasy głównej ruchu przyspieszonego.

We wskazanym miejscowym planie na analizowanym terenie i w jego okolicy, wbrew twierdzeniom Skarżącej, nie wyznaczono „strefy ekologicznej terenów otwartych miasta”.

Niemniej zwrócić należy uwagę, że organ orzekający w sprawie inwestycji drogowej nie jest związany zasadami wynikającymi z ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”, tj. procedurą planistyczną oraz postanowieniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w tym także ustaleniami wynikającymi z decyzji o warunkach zabudowy. Wyłączenie stosowania ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika wprost z art. 11i ust. 2 ustawy. Oznacza to tym samym niedopuszczalność dokonywania przez organy administracji publicznej oceny wniosku inwestora przez pryzmat jego obowiązków wynikających z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zastosowanie bowiem pełnego trybu i warunków zawartych w tejże ustawie powodowałoby znaczne opóźnienia związane z realizacją inwestycji drogowych, a nawet prowadziłoby do paraliżu procesu decyzyjnego. Godzi się zauważyć, iż poprzez przyjęcie przez ustawodawcę rozstrzygnięcia szczegółowego w odniesieniu do lokalizacji inwestycji drogowych z racji jednoznacznego brzmienia zapisów *specustawy drogowej* nie może być mowy o kolizji jej przepisów z przepisami innych aktów prawnych. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 czerwca 2006 r., sygn. akt K 23/05 stwierdził, iż: „Wyłączenie stosowania ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oznacza zatem, że wszelkie zasady wynikające z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu nie mają zastosowania do spraw z zakresu dotyczącego lokalizacji dróg. (...) Takie wyłączenie nie jest sprzeczne z art. 16 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 i art. 166 ust. 1 Konstytucji. Jeżeli bowiem celem ustawy było uproszczenie procedur przygotowania i realizacji inwestycji, to wyłączenie spod reżimu ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym takich spraw może przyczynić się do szybszej ich realizacji”.

Wyjaśnić należy, że o ile w odniesieniu do budowy budynku mieszkalnego i uzyskiwaniu stosowanych zezwoleń istotne są zapisy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planów zagospodarowania przestrzennego istotne są zapisy decyzji o warunkach zabudowy, o tyle

w przypadku budowy drogi publicznej i uzyskiwaniu decyzji środowiskowej zgodnie z art. 80 ust.2 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* nie jest wymagana zgodność z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W miejscu tym należy również zaznaczyć, że Skarżąca przeprowadziła błędną interpretację planów sytuacyjnych w rejonie działki 1579/58, która wskazuje na zaprojektowanie drogi powyżej istniejącego terenu. Tymczasem jak wyjaśnił inwestor w piśmie z dnia 9 listopada 2016 r., znak: MP-MOSTY/196/P/KWM/7/15-30/2526, projekt w tym zakresie przewiduje budowę drogi w wykopie, tj. poniżej istniejącego terenu. Odwodnienie drogi w przeważającej części realizowane będzie poprzez system rowów przydrożnych biegnących po obu stronach jezdni. Wszystkie rowy zaprojektowano jako trapezowe o pochyleniu skarp 1:1,5 i szerokości dna 0,40 m. Odcinkowo, w miejscach występowania kanalizacji, odwodnienie jezdni będzie realizowane do wpustów deszczowych i studzienek kanalizacyjnych.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącej dotyczącego niewłaściwego zachowania uzasadnionych interesów osób trzecich, wyjaśnić należy, że interes publiczny z jakim bez wątpienia wiąże się budowa drogi publicznej, ma prymat nad interesem jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13).

Dodać należy, iż zezwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg publicznych, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy drogowej*, *Prawa budowlanego* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji w zakresie dróg użytku publicznego.

Wyraźnego zaznaczenia wymaga, że ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestor – w omawianym przypadku zarządca drogi odpowiedniej kategorii, decydować będą o dopuszczalności wybudowania obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Niedopuszczalna jest zatem sytuacja, w której uprawnienia właściciela nieruchomości sąsiedniej całkowicie ograniczają uprawnienia inwestora. Uzależnianie funkcjonowania dróg publicznych od wyrażenia zgody przez osobę prywatną nie byłoby do pogodzenia z charakterem inwestycji o znaczeniu ponadlokalnym, stanowiącej realizację celów, o których mowa w art. 6 *ustawy o gospodarce nieruchomościami*.

W myśl wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 1998 r., sygn. akt IV SA 1517/97, „Ochrona uzasadnionych interesów osób trzecich w prawie budowlanym nie może oznaczać w praktyce konieczności wyrażenia zgody na budowę przez właścicieli sąsiednich działek. Interesy osób trzecich winny być brane pod uwagę na etapie prac projektowanych i przez organ przygotowujący decyzję - pozwolenie na budowę. Nie można jednak oczekiwać, aby interes osób trzecich był najważniejszym i jedynym kryterium, jakie bierze się pod uwagę przy wydawaniu pozwolenia na budowę.”

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut Skarżącej, że realizacja inwestycji zwiększy poziom hałasu oraz narusza przepisy prawa ochrony środowiska. Rozstrzygnięcie w przedmiocie rozwiązań mających służyć ochronie przed hałasem i innymi czynnikami stanowiło przedmiot *decyzji środowiskowej*. Podkreślenia również wymaga, iż zgodnie z art. 86 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1. Należy przy tym podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia ma charakter *sui generis* „rozstrzygnięcia wstępnego” względem ewentualnego przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia i pełni ona względem niego w istocie funkcję preiudycjalną. Określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach „środowiskowe warunki realizacji przedsięwzięcia” nie mogą być na dalszych etapach procesu inwestycyjnego modyfikowane. Natomiast zarówno Wojewoda Śląski, jak i Minister w ramach postępowania w przedmiocie zezwolenia na realizację ww. inwestycji drogowej są związani ustaleniami decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Tak więc należy stwierdzić, że to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji środowiskowej*, określającej dla omawianego przedsięwzięcia środowiskowe uwarunkowania nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji. Ewentualne uwagi i zastrzeżenia co do skutków środowiskowych realizacji przedmiotowej inwestycji strony mogły zgłaszać w toku ww. postępowania środowiskowego.

Organy architektoniczno-budowlane, za które w niniejszej sprawie należy uznać zarówno Wojewodę Śląskiego, jak i *Ministra*, nie mogą decydować w sposób dowolny o lokalizacji ekranów akustycznych i innych urządzeń służących ochronie środowiska, jeśli taki obowiązek nie wynika z wydanych dla inwestycji uzgodnień środowiskowych. Ochronie akustycznej podlegają określone rodzaje terenów, dla których obowiązują określone dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku. W raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dokonano analizy akustycznego oddziaływania przedmiotowej drogi. Zarówno dla zagospodarowanych terenów wymagających ochrony akustycznej, jak i dla znajdujących się w zasięgu prognozowanego, ponadnormatywnego oddziaływania hałasu, zaproponowano zabezpieczenia akustyczne. Ich lokalizacja i parametry wynikały z wykonanej analizy akustycznej.

W *decyzji środowiskowej* Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach nałożył obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, m.in. w celu uszczegółowienia parametrów i lokalizacji ekranów akustycznych, co też uczyniono. W *postanowieniu RDOŚ* – uzyskanym w ramach postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Śląskiego* – dokonano uszczegółowienia parametrów i lokalizacji ekranów akustycznych.

Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 92 i art. 93 ust. 1 pkt 2 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* analizowane postanowienie wiąże organ właściwy do wydania m.in. decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a organ, wydając taką decyzję, musi uwzględnić warunki realizacji przedsięwzięcia określone w postanowieniu, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ww. ustawy, z możliwością nałożenia określonych obowiązków lub czynności, o których mowa w ust. 2 i 3 tego przepisu. Powyższe potwierdza wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, w którym Sąd podkreśla, że wydanie tego postanowienia wiąże organ wydający decyzję w zakresie kwestii środowiskowych i praktycznie tę decyzję kształtuje (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 2543/11 oraz sygn. akt II OSK 2544/11).

Podczas procedowania w kwestii ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, na etapie postępowania prowadzonego przez Wojewodę Śląskiego, został zapewniony udział społeczeństwa. Skarżącą miała zatem możliwość wniesienia uwag i zastrzeżeń dotyczących braku zaprojektowania ochrony akustycznej dla terenu stanowiącego jej własność, które zostałyby następnie rozpatrzone przez wyspecjalizowany organ ochrony środowiska, jakim jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, zgodnie z procedurą dotyczącą ponownej oceny oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko, wynikającą z *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*. Skarżąca nie skorzystała z tego prawa.

Natomiast zarówno Wojewoda Śląski, jak i *Minister*, w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej związani byli ustaleniami rozstrzygnięć w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji omawianego przedsięwzięcia i nie byli uprawnieni do ich merytorycznej analizy.

Zgodnie bowiem z art. 92 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie* postanowienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia wiążą organ wydający jedną z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 tej ustawy. Wydane *postanowienie RDOŚ* wiąże organy orzekające w przedmiocie zezwolenia na realizację ww. inwestycji drogowej w zakresie kwestii środowiskowych, w tym dotyczących lokalizacji i parametrów ekranów akustycznych, miejsc pod ich rezerwy i kształtuje niniejszą decyzję w tym zakresie.

Zgodnie natomiast z art. 35 ust. 1 pkt 1 *Prawo budowlanego*, do obowiązków organu orzekającego w przedmiocie pozwolenia na budowę (jak również zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w trybie *specustawy drogowej*) należy sprawdzenie zgodności projektu budowlanego m.in. z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego organ odwoławczy stwierdził, iż przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z *decyzją środowiskową i postanowieniem RDOŚ i Minister* nie dopatrywał się żadnych uchybień w tym zakresie.

Niezależnie od powyższego, wyjaśnić należy, że w ramach raportu o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko została wykonana szczegółowa inwentaryzacja przyrodnicza, której celem było m.in. wskazanie:

- stanowisk roślin i grzybów chronionych, rzadkich w skali kraju i regionu ze szczególnym uwzględnieniem gatunków z Polskiej Czerwonej Księgi Roślin oraz z załącznika II „Dyrektywy Siedliskowej”,
- stanowisk zwierząt chronionych, rzadkich w skali kraju i regionu ze szczególnym uwzględnieniem gatunków z Polskiej Czerwonej Księgi Zwierząt oraz z załączników „Dyrektywy Ptasiej” i z II załącznika II „Dyrektywy Siedliskowej” wraz z miejscami ich bytowania, żerowania, lęgów, szlaków migracji,
- siedlisk przyrodniczych chronionych prawem polskim i europejskim,
- innych cennych przyrodniczo obszarów nieobjętych ochroną.

W ramach inwentaryzacji przyrodniczej oraz wizji terenowych, w tym w obrębie analizowanej posesji, nie stwierdzono występowania w/w grup roślin i zwierząt, siedlisk przyrodniczych objętych ochroną oraz innych obszarów szczególnie cennych przyrodniczo nie objętych ochroną.

W związku z powyższym, mając na względzie uzyskane przez *inwestora* decyzje administracyjne i opinie w ramach oceny oddziaływania na środowisko, twierdzenie Skarżącej, że „*przedmiotowe zamierzenie budowlane narusza w tym zakresie przepisy prawa ochrony środowiska, gdyż w sposób znaczący ingeruje w uwarunkowania społeczne, przyrodnicze i krajobrazowe okolic zamieszkania odwołującej się*”, jest bezzasadne i nie poparte żadnymi badaniami i dowodami merytorycznymi.

W odniesieniu do zarzutu Skarżącej, że projekt „*drogi nie przewiduje w związku z tym wystarczających środków zaradczych, ażeby zapobiec negatywnym skutkom inwestycji*”, wyjaśnić należy, że w ramach oceny oddziaływania na środowisko oraz ponownej oceny przedstawiono szereg analiz dotyczących tych kwestii i na ich podstawie wyznaczono wiele działań minimalizujących zarówno na etapie realizacji, jak i eksploatacji inwestycji - dotyczy to również wskazanego obszaru w obrębie posesji Skarżącej. Raport o środowiskowych uwarunkowaniach został wykonany zgodnie z art. 66 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* i zawierał m.in.:

1. Analizę zanieczyszczeń do powietrza wraz z działaniami minimalizującymi.

Analiza rozprzestrzeniania substancji wykazała, że nie będzie konieczności stosowania działań minimalizujących oddziaływania drogi w czasie jej eksploatacji.

Eksploatacja projektowanej drogi nie będzie powodować przekroczeń dopuszczalnych normatywów. Maksymalne wartości stężeń maksymalnych i średniorocznych są mniejsze od wartości dopuszczalnych i występują wyłącznie w obrębie pasa drogowego - na jezdni.

W przypadku obliczeń stężeń średniorocznych, dla dwutlenku azotu, ołowiu i benzenu uwzględniono poziomy tła zanieczyszczeń. Maksymalne stężenia średnioroczne tych zanieczyszczeń nie przekraczają wartości dyspozycyjnych (różnica pomiędzy dopuszczalnym poziomem średniorocznym a tłem).

W przypadku pozostałych substancji tła nie uwzględniono, ponieważ:

- w przypadku pyłu PM 10 poziom tła przekracza poziom dopuszczalny, więc wprowadzenie każdej niezerowej wartości emisji powoduje przekroczenie,
- w przypadku pyłu PM_{2,5} poziom tła nie został określony, lecz można przypuszczać (na podstawie wyników w winnych stacjach pomiarowych), że poziom tła PM_{2,5} również jest przekroczony, w przypadku dwutlenku siarki poziom tła nie został określony (inne stacje pomiarowe nie wykazują przekroczeń tej substancji).

Natomiast w czasie realizacji wystarczające będą standardowe zabezpieczenia stosowane powszechnie na placach budów w stosunku do sposobu organizacji prac oraz i stosowanego sprzętu.

2. Analizę akustyczną w wraz z działaniami minimalizującymi.

W obrębie posesji Skarżącej wyznaczono działania minimalizujące oddziaływanie akustyczne w postaci ekranów akustycznych pochłaniających o wysokości 3 i 4 m (odcinek od km 12+709,80 - do km 13+371) oraz poprowadzono drogę w kilkumetrowym wykopie.

Zastosowane ekrany akustyczne oraz budowa drogi w kilkumetrowym wykopie pozwolą na dotrzymanie dopuszczalnych poziomów i nie spowoduje zalewania posesji od strony drogi.

3. Analizę skutków realizacji przedsięwzięcia w odniesieniu do wód powierzchniowych i podziemnych z działaniami minimalizującymi

Z przedstawionych analiz wynika, że ścieki opadowe z planowanej inwestycji przed wprowadzeniem do wód powierzchniowych będą wymagały oczyszczenia w osadnikach zawiesiny o pojemności dobranej do wielkości odwadnianej zlewni.

Odwodnienie drogi w przeważającej części realizowane będzie poprzez system rowów przydrożnych biegnących po obu stronach jezdni. Wszystkie rowy zaprojektowano jako trapezowe o pochyleniu skarp 1:1,5 i szerokości dna 0,40 m. Odcinkowo, w miejscach występowania kanalizacji, odwodnienie jezdni będzie realizowane do wpustów deszczowych i studzienek kanalizacyjnych.

Przed wprowadzeniem wód opadowych do odbiorników naturalnych zaprojektowane zostały zespoły urządzeń podczyszczających (osadnik + separator).

4. Działania minimalizujące w odniesieniu do przyrody

Realizacja przedsięwzięcia nie zagraża obszarom podlegającym ochronie, gdyż takowe w rejonie przedsięwzięcia nie występują. W kontekście większych skupień zabudowy, a takie na obszarze opracowania występują, pojęcie różnorodności biologicznej nie może być rozumiane w klasycznym znaczeniu, gdyż bogactwo świata roślin i zwierząt na terenach przekształconych antropogenicznie jest ograniczone.

W ramach inwestycji przewidziano m.in:

- budowę zintegrowanych przejść dla zwierząt (w miejscach stwierdzonej migracji zwierząt - brak takich miejsc w obszarze posesji Skarżącej),
- ogrodzenie chroniące przez kolizją ze zwierzętami,
- ogrodzenia ochronno-naprowadzające (m.in. płazy),
- nasadzenia zieleni,

jak już wyżej zaznaczono, przed uciążliwościami związanymi z hałasem wywołanym ruchem drogowym w obrębie posesji Skarżącej, przewidziano:

- budowę ekranów akustycznych pochłaniających o wysokości 3 i 4 m (odcinek od km 12+709,80 - do km 13+371),
- budowę drogi w kilkumetrowym wykopie.

Zwrócić należy uwagę, że o ochronie terenów przed hałasem decydują ustalenia planów zagospodarowania przestrzennego, a w fazie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ocena dokonana przez właściwy urząd na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystania terenu.

Posesja Skarżącej zgodnie z w/w MPZP położona jest na terenie oznaczonym, jako 18.79.MN (przeznaczenie - zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna). Na terenie o takim przeznaczeniu dopuszczalne

poziomy dźwięku to dla pory dnia: 61 dB [LAeqD], dla pory nocy: 56 dB [LAeqN]. W ramach analizy akustycznej, dla przedmiotowej posesji wyznaczono punkt receptorowy nr 27, w którym dokonano obliczeń równoważnego poziomu dźwięku bez działań minimalizujących (bez ekranów akustycznych) oraz z ekranami akustycznymi. Z analizy uzyskanych obliczeń wynika, że przedsięwzięcie na etapie eksploatacji będzie powodowało niewielkie ponadnormatywne oddziaływania poza granicą terenu własności *inwestora*. Budowa drogi tylko w kilkumetrowym wykopie w rejonie posesji Skarżącej, może spowodować przekroczenia - około 1 dB w porze dnia. Po zastosowaniu dodatkowych zabezpieczeń w postaci ekranów akustycznych przewiduje się, że poziom dźwięku w rejonie posesji Skarżącej wyniesie zdecydowanie ponad dopuszczalny poziom, tj. mniej o 9 dB w porze dnia i nocy w odniesieniu do dopuszczalnych poziomów.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że zastosowane działania zabezpieczą mieszkańców budynku przed uciążliwościami związanymi z hałasem wywołanym ruchem drogowym w sposób ponad dopuszczalne poziomy-ochrona przed hałasem zapewnia jak najlepszy stan akustyczny środowiska.

Natomiast odległość budynku od krawędzi jezdni, wbrew obawom Skarżącej wynosi ok. 30 m, co jest zgodne z przepisami prawa w tym zakresie.

Za przedwczesne należy uznać obawy Skarżącej dotyczące niekorzystnych skutków planowanej inwestycji drogowej w postaci nadmiernego hałasu, bądź zalewania nieruchomości. Możliwość zbadania ewentualnego wystąpienia ww. skutków nastąpi bowiem podczas dokonywania analizy porealizacyjnej, czyli dopiero po zrealizowaniu przedmiotowego przedsięwzięcia. Z uwagi na powyższe, kwestia ta nie może stanowić przedmiotu badania w trakcie niniejszego postępowania odwoławczego w sprawie *decyzji Wojewody Śląskiego*.

Ponadto, w kwestiach dotyczących uciążliwości, jakie niesie za sobą realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia, wyjaśnienia wymaga, że do organu administracji należy jedynie ocena wniosku *inwestora* pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. *Minister* w ramach prowadzonego postępowania odwoławczego nie dysponuje instrumentami prawnym, które mogą doprowadzić do zbadania prawidłowości wykonywanych prac budowlanych dotyczących powoływanej przez Skarżących inwestycji. Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z przepisami *Prawa budowlanego* (art. 84 i art. 84 a) kontrola zgodności wykonywania robót budowlanych z przepisami prawa budowlanego, projektem budowlanym i warunkami określonymi w decyzji zatwierdzającej projekt budowlany należy do zadań odpowiednich organów nadzoru budowlanego. Do zadań tych należy również, zgodnie z art. 69 *Prawa budowlanego* podejmowanie niezwłocznych działań zabezpieczających w sytuacji powstania niebezpieczeństwa dla ludzi i mienia, na koszt właściciela lub zarządcy obiektu budowlanego. Zgodnie z dyspozycją art. 83 ust. 3 *Prawa budowlanego* organem pierwszej instancji w stosunku do robót i obiektów budowlanych, dla których w zakresie administracji architektoniczno-budowlanej organem pierwszej instancji jest wojewoda, tj. m.in. dróg publicznych krajowych i wojewódzkich, wraz z obiektami i urządzeniami służącymi do utrzymania tych dróg i transportu drogowego oraz sytuowanymi w granicach pasa drogowego sieciami uzbrojenia terenu - niezwiązanymi z użytkowaniem drogi, jest wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego. Ponadto należy zaznaczyć, że jeżeli w wyniku realizacji ww. inwestycji Skarżący poniosą jakiegokolwiek szkody materialne, to będzie im przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym.

Odnosząc się do zarzutu Pani Iwony Nowak, Pani Urszuli Jakubowskiej, Pana Adama Jakubowskiego i Pana Piotra Folwarcznego, dotyczącego bezużyteczności pozostałej po podziale części należących do nich nieruchomości, zaznaczenia wymaga, iż powyższa kwestia, mająca charakter cywilnoprawny, nie podlega rozpatrzeniu w ramach postępowania o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. W kwestii tzw. „resztówek” ustawodawca wypowiedział się w art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej*, zgodnie z którym w przypadku, gdy przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego, tej części nieruchomości. Żądanie wykupu takiej nieruchomości możliwe jest po złożeniu wniosku przez właściciela nieruchomości do inwestora, który w imieniu Skarbu Państwa lub odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego jest zobowiązany nabyć taką nieruchomość w drodze umowy cywilnoprawnej. Zgodnie z orzecznictwem sądownoadministracyjnym taki wniosek nie jest rozpatrywany w trybie postępowania administracyjnego, gdyż nie jest to sprawa administracyjna w rozumieniu *kpa*. Takie żądanie właściciela nie jest prostą kontynuacją postępowania wywłaszczeniowego, czy też nowym postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Jest to roszczenie cywilnoprawne, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym (por.

wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2007 r. sygn. akt I SA/Wa 137/07).

Ponadto, zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może zostać objęty jedynie teren niezbędny dla obiektów budowlanych, zatem *inwestor* nie był uprawniony do objęcia liniami rozgraniczającymi całych nieruchomości Skarżących, w sytuacji, gdy nie przewidziano na całej nieruchomości budowy elementów drogi.

Co więcej, zgodnie z art. 12 ust. 2 *specustawy drogowej* linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanowią linie podziału nieruchomości. Skoro zatem przyjęty w dokumentacji projektowej zakres inwestycji przewiduje zajęcie pod planowaną inwestycję drogową jedynie części działki, prawnie niedopuszczalne byłoby wydanie rozstrzygnięcia o przejęciu jej w całości.

Odnosząc się do zarzutów Pani Iwony Nowak i Pana Piotra Folwarcznego dotyczących zbyt bliskiego usytuowania pasa drogowego względem budynków należących do Skarżących, co w ocenie Pani Iwony Nowak, narusza przepisy *ustawy o drogach publicznych* oraz *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, wyjaśnić należy, że jak już wyżej zaznaczono organ orzekający w sprawie inwestycji drogowej nie jest związany zasadami wynikającymi z *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*. Ponadto, na uwagę zasługuje fakt, że przepis art. 43 *ustawy o drogach publicznych*, statuuje generalny obowiązek zachowania, w szczególności ze względów bezpieczeństwa, odpowiedniej odległości pomiędzy obiektami budowlanymi zlokalizowanymi przy drodze a zewnętrzną krawędzią jezdni. W żaden sposób przepis ten nie może być odnoszony do sytuacji zupełnie innej, aniżeli w nim określona. Pomijając bowiem stosowanie w tym względzie jedynie językowej wykładni tego przepisu, jako wystarczającej do ustalenia jego normatywnej treści, także wykładnia celowościowa nie daje podstaw do rozszerzenia zakresu stosowania tego przepisu, skoro jego celem jest określenie stosownych wymagań dla zminimalizowania wzajemnych negatywnych oddziaływań pomiędzy istniejącą już drogą publiczną a innymi obiektami budowlanymi, które mają być dopiero usytuowane w pobliżu tej drogi. Ponadto, przyjęcie wykładni zastosowanej w odwołaniu wykluczałoby dopuszczalność sytuowania dróg publicznych w miejscach już zabudowanych (vide: wyrok Naczelnego Sadu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 1232/13, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt II OSK 1687/07, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt II OSK 1555/09, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 2065/12 i z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt IV SA/Wa 361/09).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na ust. 2 zdanie 1 art. 43 *ustawy o drogach publicznych*, który stanowi, że: „W szczególnie uzasadnionych przypadkach usytuowanie obiektu budowlanego przy drodze (...) w odległości mniejszej niż określona w ust. 1, może nastąpić wyłącznie za zgodą zarządcy drogi, wydaną przed uzyskaniem przez inwestora obiektu pozwolenia na budowę lub zgłoszeniem budowy albo wykonywania robót budowlanych”. Bez konieczności dokonywania jakichkolwiek działań interpretacyjnych wobec tego przepisu oczywiste jest, że art. 43 *ustawy o drogach publicznych* odnosi się do nowobudowanych (rozbudowywanych) obiektów, bowiem tylko takich dotyczyć może problem „uzyskania przez inwestora obiektu pozwolenia na budowę, zgłoszenia budowy albo wykonywania robót budowlanych”. Przytoczony przepis nie ma więc zastosowania do postępowania w trybie *specustawy drogowej*, w którym następuje lokalizacja drogi, jako jedno z rozstrzygnięć decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

W związku z powyższym, zarzuty Skarżących w tej kwestii, nie mają żadnego znaczenia dla oceny prawidłowości wydanej *decyzji Wojewody Śląskiego*, skoro ww. przepisy *ustawy o drogach publicznych*, dotyczą innej sytuacji, aniżeli projektowanie usytuowania rozbudowywanej drogi wobec istniejących już obiektów budowlanych.

Ustosunkowując się do zarzutów Pana Adama Jakubowskiego dotyczącego niezaprojektowania w obrębie należącej do niego nieruchomości ekranów akustycznych oraz zaprojektowania zbiorników na wodę, które będą negatywnie wpływać na krajobraz, ponownie wyjaśnić należy, że kwestie te były przedmiotem rozstrzygania na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji środowiskowej* i na etapie ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko przeprowadzonej w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, zakończonego wydaniem *postanowienia RDOŚ*. Ewentualne uwagi i zastrzeżenia co do skutków środowiskowych realizacji przedmiotowej inwestycji strony mogły zgłaszać w toku ww. postępowań środowiskowych. Skarżący nie skorzystał z tego uprawnienia.

Niemniej wyjaśnić należy, że w związku z wykonaną analizą akustyczną na etapie uzyskiwania *decyzji środowiskowej* oraz w ramach ponownej oceny, na wysokości posesji Skarżącego nie przewidziano ekranów akustycznych, ponieważ wyniki analizy akustycznej wskazują na brak przekroczeń dopuszczalnych poziomów dźwięku. Zgodnie z obowiązującymi planami zagospodarowania przestrzennego w tym rejonie, przedmiotowa posesja położona jest na terenie oznaczonym jako MN - zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z 1 października 2012 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz.U. z 2012 r. poz. 1109) na terenie o takim przeznaczeniu dopuszczalne poziomy hałasu to 61 dB (pora dnia) i 56 dB (pora nocy). Wynik analizy akustycznej ze wskazaniem stosownych izofon oraz analiza terenu chronionego akustycznie, wskazuje, że przedmiotowa posesja, nie wymaga zastosowania ekranów akustycznych.

Ponadto, na uwagę zasługuje, że w ramach inwestycji przewidziano co prawda wycinkę drzew, jednak ograniczono ją do minimum, tj. obejmuje teren tylko w liniach rozgraniczających drogę. Natomiast w obrębie zbiorników wodnych, w liniach rozgraniczających teren inwestycji, zostały zaplanowane dodatkowe nasadzenia.

Ustosunkowując się do zarzutu Pana Piotra Folwarcznego, dotyczącego lokalizacji inwestycji na należącej do niego nieruchomości, wyjaśnić należy, że wskazana przez niego działka nr ew. 17 obręb Niewiadom Dolny przewidziana jest pod inwestycję i zgodnie z mapami podziałowymi zostanie podzielona na działki nr ew. 479/17 i 480/17, z których pierwszą przeznaczono pod budowę drogi. Druga z działek wraz z budynkiem mieszkalnym pozostanie przy dotychczasowym właścicielu. Na przejmowanej działce zaprojektowano rozwiązania drogowe należące do projektowanego węzła Grota-Roweckiego wraz infrastrukturą techniczną towarzyszącą inwestycji, stanie się ona na mocy decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej częścią pasa drogowego drogi regionalnej Racibórz-Pszczyna. Dodatkowo w celu zmniejszenia uciążliwości oddziaływania hałasu, wzdłuż granicy działki zaprojektowano ekran akustyczny EA46 wys. 5m i EA 45 wys. 4m. Ponadto, zwrócić należy uwagę, że zapisy Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla omawianego obszaru, przewidują na działce nr 17 obręb Niewiadom Dolny rezerwę terenu pod drogę Regionalna Racibórz Pszczyna. Na uwagę zasługuje fakt, że informacja o rezerwie terenu była również zawarta na załączniku graficznym do decyzji Prezydenta Miasta Rybnika z dnia 5 maja 1999 r. pozwoleniu udzielającej pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego G-10 z garażem i zbiornikiem bezodpływowym w Rybniku przy ul. Letniej na parceli nr 17 nr UA-II.7351/223/99. W związku z powyższym, Skarżący posiadał wiedzę na temat planowanej inwestycji drogowej.

Odnosząc się do zarzutów Pana Andrzeja Łatki dotyczących zapewnienia dojazdu do posesji zlokalizowanych przy ul. Grota Roweckiego nr 21, 23, 29 tj. działki: 459/53, 460/53, 456/53, 457/53 oraz 458/53 obręb Niewiadom Dolny, zwrócić należy uwagę, że działki te nie są objęte wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej i zlokalizowane są poza projektowanym pasem drogowym, a w konsekwencji nie są objęte przedmiotową *decyzją Wojewody Śląskiego*, zatem nie mogą stanowić przedmiotu analizy w niniejszym postępowaniu.

Ponownie zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależnić zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13).

Skoro zatem *inwestor* nie objął wnioskiem o wydanie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej terenu działek o nr ewid. 459/53, 460/53, 456/53, 457/53 oraz 458/53 obręb Niewiadom Dolny, to oznacza, że są one zbędne do jej realizacji.

W konsekwencji powyższego, nie można, jak chciałby tego Skarżący, uzależnić wydanie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji od zapewnienia dojazdu do posesji zlokalizowanych przy ul. Grota Roweckiego nr 21, 23, 29 tj. działki: 459/53, 460/53, 456/53, 457/53 oraz 458/53 obręb Niewiadom Dolny, gdyż stanowiłoby to naruszenie ww. przepisu 11e *specustawy drogowej*.

Podkreślenia wymaga fakt, że żaden przepis prawa, nie nakłada na inwestora obowiązku wykonywania dróg dojazdowych do posesji w ramach zezwolenia na realizację drogi publicznej. Szczególne zasady wykonywania zjazdów z dróg publicznych, bądź zapewniania dostępu do drogi publicznej, dotyczą bądź nieruchomości bezpośrednio graniczących z realizowaną inwestycją drogową, bądź objętych takim zamierzeniem budowlanym, co w przypadku ww. działek należących do Skarżącego nie ma miejsca.

Zwrócić należy uwagę, że dla działki nr 613/56 obr. Niewiadom Dolny (powstałej w wyniku podziału działki nr 56 obr. Niewiadom Dolny), został zapewniony dostęp do drogi publicznej.

Jak wynika z analizy załączników graficznych do *decyzji Wojewody Śląskiego*, w szczególności projektu budowlanego – branża drogowa (zał. Nr 3), oraz mapy z projektem przebiegu przedmiotowej inwestycji drogowej (zał. Nr 1 - rys. nr 6), dostęp do drogi publicznej został zapewniony poprzez zaprojektowanie drogi dojazdowej DD-26 połączonej z ul. Grota-Roweckiego.

Odnosząc się natomiast do postulatu zapewnienia Skarżącemu dostępu do sieci wodociągowej, stwierdzić należy, że jest on bezzasadny.

Wyjaśnić należy, że przepis art. 1 ust. 1 *specustawy drogowej* wyznacza zakres regulacji ustawowej, określając go jako "zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych", a więc zamierzenia budowlanego obejmującego - prócz przygotowania budowy samej drogi - również realizację infrastruktury drogowej.

Zgodnie z art. 11f ust. 1 pkt 8 e) *specustawy drogowej* decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera także, w razie potrzeby, ustalenia dotyczące obowiązku budowy lub przebudowy sieci uzbrojenia terenu. Niemniej, podkreślić należy, że użyty przez ustawodawcę w art. 11f ust. 1 pkt 8 e) zwrot oznacza pozwolenie udzielone inwestorowi na rozpoczęcie robót budowlanych w tym zakresie, jako powiązanych z realizacją drogi publicznej.

Wykonanie sieci wodociągowej dla Skarżącego, nie można uznać za realizację celu publicznego związanego z realizacją inwestycji drogowej.

Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Śląskiego*, poza częścią uchyloną niniejszą decyzją, nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniach nie zasługują na uwzględnienie.

W związku z powyższym, orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Na decyzję przysługuje, na podstawie art. 53 § 1 oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.), skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Załączniki:

- załącznik nr 1 – rys. nr 2 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu,
- załącznik nr 2 – rys. nr 2.2 części graficznej projektu zagospodarowania terenu,
- załącznik nr 3 – Tom I.3. Projekt budowlany - wykaz działek objętych inwestycją

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Jarosław Kąkol
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują (z załącznikami):

1. Wojewoda Śląski;
2. Pani Kamila Wyroba – Malinowska
pełnomocnik Prezydenta Miasta Rybnika (3 egz. decyzji, w tym m. in. w celu wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych);
3. a/a.

Otrzymują (bez załączników):

1. Pani Iwona Nowak
reprezentowana przez r.pr. Michała Szendzielorza;
2. Pan Adam Jakubowski;
3. Pani Urszula Jakubowska;
4. Pan Piotr Folwarczny;
5. Pan Andrzej Łatka;

Do wiadomości:

1. Sąd Rejonowy w Rybniku -
VII Wydział Ksiąg Wieczystych;
2. Śląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego;
3. Prezydent Miasta Rybnika wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej;
4. Urząd Miasta Rybnika.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Jarosław Kapłon
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji